

DNŠ

Love på Bjergdet

Jeppe er tilbake

Jeppe treffer oss midt i hjertet. Det er en ikonisk rolle og en av Nordens mest folkekjære karakterer. Ludvig Holbergs komedie ble spilt nesten hvert år fra 1884 til 1890 på Det Norske Theater/Den Nationale Scene i Bergen, og åtte ganger mellom 1911 og 1965 her på Engen 1. En rekke av våre største skuespillere har gitt oss sin versjon av *Jeppe på Bjerget* tidligere.

For nøyaktig 30 år siden ble stykket en stor suksess med Helge Jordal i hovedrollen og Wenche Kvamme i rollen som Nille. I 1996 ble *Jeppe '96* presentert. Dette var et samarbeid mellom Malmö Dramatiske teater og DNS, og to lag skuespillere fra hvert teater vekslet på å spille bondestand og adelsstand. Nå er det Eirik del Barco Soleglads tur til å tolke den velkjente rollen, og Kvamme er blitt en kynisk baronesse. Både de humoristiske og hjerteskjærende situasjonene forsterkes. Her skrur vi på hele sanseapparatet!

At *Jeppe på Bjerget* har vært satt opp med jevne og ujevne mellomrom i nesten 300 år, viser at Holbergs komedie har truffet noe tidløst både i sin egen samtid og i tiden etterpå.

Holbergs evne til samtidssatire er velkjent. Han skildrer et samfunn hvor de fattige er og blir fattige.

Dette er et samfunn hvor de rike forlyster seg selv på bekostning av andre. I Jeppe's verden får vi dermed et blick inn i hvor brutalt lett det er å ydmyke dem som allerede ligger nede.

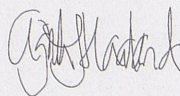
Alle vet at Jeppe drikker. Men ingen vet hvorfor. Jeppe er en komisk figur med en enormt tragisk historie. Han har kanskje en god grunn til å drikke?

Spørsmålet er hva slags sjanser han har til å komme seg ut av drukkenskapen som ødelegger både ham og familien. Hva slags sjanser har han til å skape seg et bedre liv?

Vi stiller spørsmålene. Du må selv finne svaret.

Det er en stor glede å ønske Frede Gulbrandsen velkommen tilbake til DNS som regissør for det hele.

Velkommen i teatret!

Agnete G. Haaland, Teatersjef

JEPPE PÅ BJERGET

av Ludvig Holberg

PREMIERE 23. MARS STORE SCENE

MED:

Jeppe: Eirik del Barco Soleglad
Nille: Reny Gaassand Folgerø
Jacob Skomaker: Jon Ketil Johnsen
Baronessen: Wenche Kvamme
Kammertjeneren: Sverre Breivik
Lars Lakei: Tormod Løvold

Lise Lakei: Ameli Isungset Agbota
Marthe: Guro Heggholmen/Stella Iversen
Kristoffer: Benjamin Elias Strønen Damm,
Mathias Gonzalez Tiedemann
Musiker: Arne Toivo Fjose Sandberg
Ludvig Holbergs munn: Kristian Berg Jåtten

Språklig bearbeidelse: Gerd Stahl
Scenisk bearb.: Frede Gulbrandsen
Regissør: Frede Gulbrandsen
Scenograf: Frede Gulbrandsen,
Thorsten Dahn
Kostymedesigner: Linn Therese
Michelsen
Lysdesigner: Thorsten Dahn
Dramaturg: Vera Krohn-Svaleng

Inspisient: Kirsti Rosseland, Carl Mehl
Lydtekniker: Tor Endre Kalvenes
Video: Marte Stormo
Maskør: Kati Sjøgren
Rekvisitør: Cathy Hopstock,
Frode Prestegård
Sceneteknisk ansvarlig:
Tommy A. Johnsen
Sufflør: Linda Oline Notøy

TAKK TIL: Kristoffer Wiemann, Anders
Løkeland Slåke, Yvonne Nordvik Sivertsen,
Márita Ch. Fossum og Tarjei Vatne.

Forestillingen varer i ca. 2 timer og
10 min inkl. pause. Dekor og kostymer
er produsert på DNS' verksteder. Det er
ikke tillatt å fotografere, filme eller gjøre
lydopptak under forestillingen.

Jeppes er ingen narr!

Mye har endret seg siden Ludvig Holberg skrev *Jeppes på Bjerget* i 1722. Eneveldet er avskaffet – nå har vi demokrati, Erna og EU. Ingen vil lengre, som Jeppes, måtte gå fire mil til byen for å kjøpe grønnsåpe – nå har de fleste kortere vei til butikken, og ville nok tatt bil, buss eller bybane. Eller snart vil vi få grønnsåpen levert med en drone. Likevel er det mye som er likt. Mennesker for eksempel, er ganske like. Selv om enkelte har fått ny sveis, allværsjakke og apps, sliter vi med mange av de samme tingene som før.

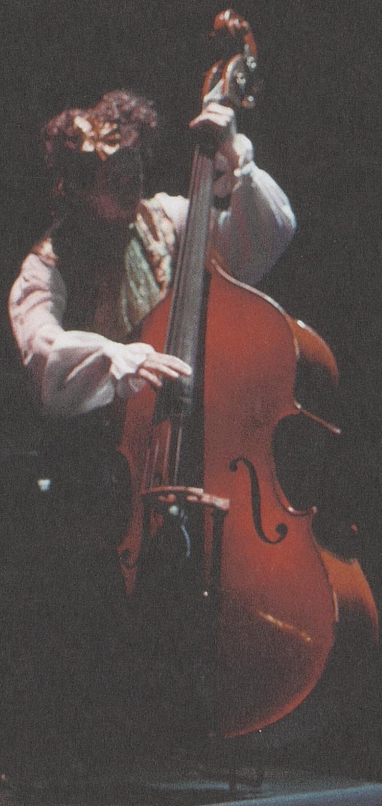
Jeppes klarer ikke å styre livet sitt og selvmedisinerer seg med sprit, samtidig som han gir skylda på alle andre. Konen Nille slår, og Ridefogden driver ham som et beist dag og natt. Motsatt Jeppes, står Baroniet med tilsynelatende cruise-kontroll over egen tilværelse. De vemmes, og ler av den fattige bonden. Ikke nok med det, deres lakeier forsøker å overgå hverandre i morsomme påfunn som de kan utsette denne fylikken for. Det er ikke nok at Jeppes har drukket seg drita og sover i en grøft. Neida, han

skal innbilles at han er Baron, skjenkes full igjen, arresteres for innbrudd og dømmes til døden. Jeppes holdes for narr, og forstår det ikke selv.

Mennesker har gjennom alle tider utvist stor kreativitet når det gjelder å ydmyke og plage andre av samme rase, noe Holberg her demonstrerer på glimrende vis. I våre dager sørger de teknologiske fremskritt for at vi slipper å røre ved sovende alkoholikere i en grøft. Heldigvis er det nå mye lettere å drite ut våre medmennesker. Vi kan for eksempel sitte på dass og skrive og dele hva som helst om hvem som helst og skylle det ut til hele verden ved et enkelt trykk. Bilder av pikk og pupp farer gjennom verdensrommet som prosjektiler og lander snart i en innboks nær deg. Hva vil du gjøre med det? Etter min mening er selvkontroll en dyd som er sterkt undervurdert. Hverken Jeppes eller Baroniet har denne evnen, og de lever derfor på hver sin måte forholdvis triste liv. Det kommer det heldigvis en god komedie ut av – for tragedien er nemlig komediens beste venn!

Frede Gulbrandsen,
regissør

Jeppes – i Bergen og alle steder

Hvem var Jeppes?

Hva var hans bakgrunn og hvem er han i dag?

Av Eivind Otto Hjelle

Når DNS setter opp Holbergs «komedie» *Jeppes på Bjerget* er det fristende å spørre hvorfor denne snart 300 år gamle teksten stadig appellerer til oss. Er det fordi det alltid er morsomt å se gode skuespillere boltre seg i rollen som drukkenbolt? Komediens handling tar i alle fall utgangspunkt i en situasjon der brennevinet har en viktig rolle.

Jeppes introduserer den selv: «Man siger nok i sognet, at Jeppes drikker, men man siger ikke hvorfor Jeppes drikker». Ludvig Holberg gir heller ikke noe klart svar. Jeppes ramser opp noen forklaringer: Ridefogden – godseierens forvalter – driver ham til hardt arbeid på gården. Hans kone Nille slår og denger ham, med den forhatte

kjeppen «Mester Erik». Og Nille har dessuten vært utro, med klokkeren.

Den danske historiker Johan Rosing bruker Jeppes for å beskrive 1700-tallets jordbruksamfunn: «Man må virkelig innrømme at Jeppes har god grunn til å søke glemsel i brennevinet. På Holbergs tid og i tiden etter hadde bøndene mange steder så usle kår, at man må forferdes». Verst var forholdene på Sjælland, der Jeppes festegård lå på Bjerget. Som alle andre danske bønder var han leilending. Jorden og gårdene tilhørte de store godsene og Kongen. I tillegg til en årlig festeavgift måtte bøndene arbeide på herregården – «hoveri». Hvor mye arbeid de måtte gjøre på eierens gods var det ingen regler om. Ridefogdene sørget for at de ble drevet som slaver.

«Man siger nok i sognet,
at Jeppe drikker, men man siger
ikke hvorfor Jeppe drikker».

Stavnsbåndet hindret dessuten bøndene i å flytte ut av sognet. Bøndene var så å si de adelige godseieres eiendom. De kunne straffes fysisk, eller utskrives til militærtjeneste.

Holberg beskriver ikke slike forhold, bare resultatene av dem i en enkelt skjebne. På scenen er den berusede Jeppe alltid en publikumsfavoritt. Hans kone får mye sympati. Ektemannen er ikke mye å samle på. Han overlates til latteren. Hvem var da Jeppe? Og hvorfor drikker han?

Han er femti år gammel, sier han selv. Han har kone og fire barn, hvorav i alle fall den førstefødte Marthe er hans eget. Det er han sikker på. Holberg gir oss ellers ikke mange detaljer om Jeppes tidligere liv, men i samtalen med Jacob Skomaker minnes Jeppe en dramatisk fortid. Kanskje er det skryt, men Jeppe sier i alle fall at han

var soldat i Landmilitisen i ti år. Det er neppe tilfeldig at Holberg lar ham feilaktig omtale denne bondehæren med det fransk-klingende ordet malicien – ondskapen.

Landmilitisen ble opprettet av den eneveldige kong Fredrik IV i 1701. Han trengte flere soldater til å delta i krigen mot svenskene og andre fiender i det som er kalt Den Store Nordiske Krig. Landmilitisen skulle være et supplement til den stående, vervede hær. Det var billigere å utskrive bondegutter til militærtjeneste enn å betale utenlandske, ofte tyske, leiesoldater. Godseierne ble pålagt å stille med en bonde for hver 110 mål dyrket mark, og det var ridefogdene som organiserte utskrivningen. Denne hæren telte til å begynne med 15.000 mann, men rent militært var den neppe imponerende. Utdanningen bestod av to timers eksersis hver søndag og en årlig regimentsamling. Hele ordningen var forhatt av bøndene.

Men uniformer fikk de, og i krigen kom de. Ludvig Holberg skrev om Jeppe i 1722. Den store nordiske krigen var avsluttet i 1721, så vitnesbyrdene om den var levende, og de må ha vært tallrike. Holberg lar likevel ikke Jeppe utbrodere sine krigsopplevelser. Hvor mye husket han, ti år etter sine erfaringer fra frontene? Et par replikker mellom ham og Jacob Skomaker viser at Holberg forstod ham. På sin knotete blanding av dansk og soldatertysk sier Jeppe:

«Jeg glemmer aldri den første Psalme, Svensken skjøt. Jeg tror, der faldt på engang 3000, om jeg sagde 4000 Mænd. Das ging fordyvled zu, Jakob! Du kanst wol das ihukommen. Ich kann nicht negten dass ich jo bange war in das Slag. - Ja ja, Døden er jo hård at gåe på; man er så gudfryktig når man går mot Fienden. - Ja, det er sandt. Jeg vet ikke hvorav det kan komme. Thi jeg lå og leste den hele natt før Auksjonen skulle

Bernt Johannessen som Jeppe i 1885.

Benkt-Åke Benktsson som Jeppe i 1954.

komme, i Davids Saltkar.»

Holbergs komiske innpakking av realitetene kan ikke skjule at Landmilitens utrente bondegutter var livredde i møtet med Karl XII sin profesjonelle hær. Her ligger svaret: For å dempe angsten fikk soldatene daglig rause rasjoner med brennevin. Etter mange år som soldat var Jeppe blitt et menneske totalt nedbrutt av kronisk alkoholmisbruk. Som alkoholiker ventet det ham ingen behandling da han kom hjem til Bjerget. Bortsett fra den Nille ga ham med «Mester Erik».

Jeppe's liv er en tragedie. Vi kan gjerne le, slik Ludvig Holberg innbyr til. Men i teksten finnes også faktiske opplysninger og små hint som setter Jeppe

inn i en større historisk sammenheng. I sine komedier avslørte Holberg seg riktignok aldri som noen forkjemper for demokratiske reformer i det eneveldige danske-norske monarki. Med bitende ironi kunne han harselere over alle former for kunstig selvhøvdelse, det skrytende jåleri, den innbilte lærdom. Og ikke minst samfunnets bigotte kjøre-regler og omgangsformer. Holbergs satire rammer alle lag i samfunnet. I disse latterlige kulisser er det ofte et par fra folkedypet, tjenerne Henrik og Pernille, som sørger for at den enkle fornøft lar handlingen ende godt. Men noen endring av samfunnets rangorden er aldri på tale. «Eet er, et Søe-Kort at forstaae, Et andet, Skib at føre.»

Likevel er det i *Jeppe på Bjerget* så mange virkelighetsnære observasjoner at vi kan danne oss et bilde av datidens samfunn. Der Holberg hjerteløst slipper Jeppe fra seg i siste akt, kan vi starte analysen av vårt eget samfunn. Hvor er våre baroner? Hvem er den korruperte ridefogden? Var Jeppe blant våre krigs-seilere? Eller blant USAs narkotiserede Vietnam-soldater? Eller blant våre egne hjemvendte veteraner fra Norges mange militære oppdrag for FN eller villige allierte? Og Jakob Skomaker – er han bare en av kapitalismens dagligdagse små profitører?

Kanskje er ikke verden blitt bedre på 300 år. Vi ler jo stadig av den.

Berre Jeppe? Neppe!

**Kom du hit for å le?
Du er ikkje den einaste.**

Av Erna Osland

Når du skal sjå Jeppe i Soleglads kropp, kan du rekne med at det blir moro. Du kjem til å le og ha det fint.

Dei fleste har det jo fint når dei ler. Latteren får kroppen til å produsere endorfin – vårt eige rusmiddel, det same som gjer oss lykkelege over sex og fysisk aktivitet.

Klart vi vil le så ofte vi kan!

Latteren startar inne i hovudet. Den store og fint bygde menneskehjernen styrer både rørslene og lyden av latter. Først samlar han ulike grunnar til å le. Deretter sender han melding om dette til eit område av hjernen som har ansvaret for å sette i gang latteren. Vi ler. Og ler. Og ler. For hjernen sørger også for at latterørslene gjentar seg. Men ikkje i det uendelege. Like fort

som latteren kjem, kan han stanse. Ofte varer han berre nokre sekundar.

Kvifor begynte vi så å le?

Enkelt kan vi seie det slik: Vi ler når vi opplever noko uventa, noko som er heilt annleis enn det vi hadde tenkt på førehand. Som når vi ser den fattige Jeppe i eit godt uttenkt narrespel vakne opp i baronens seng. Ei så uventa vending gir oss fort lyst til å le. Og slik er det også i vår eigen kvardag. Vi ler av det uvande: når folk gjer feil, forsnakkar seg eller tabbar seg ut.

Vi ler ikkje berre av andre sine feil. Vi ler også av eigne. Når vi kjenner at vi har dumma oss ut og blir usikre og redde, kan vi begynne å flire. Her finn vi grunnlaget for latteren.

Latterforskarane meiner nemleg at den tid menneska levde i små flokkar, var det viktig å sende signal om at dei sjølve ikkje var farlege. Ved å le når dei kjende seg trua, kunne dei melde at ingen trong å gå til angrep, for dei var redde sjølve, dei. Latteren var godt eigna til slikt, han kunne både høyrast, sjåast og forståast uansett kva språk ein snakka.

Framleis lever menneska i «flokkar» der dei treng å markere om dei er venn eller fiende. Kven har ikkje ledd av ein vits vi ikkje heilt forstod? Spesielt om det var sjefen vår som fortalde han? Eller den mest populære eleven i klassen?

I Berlin følgde ein forskar med på skolebarns latter, og slik fann ho ut at barn lo store delar av dagen. Dei lo når dei stod fast. Og når dei hadde fått hjelp. Dei tøysa og vitsa for å bevise at dei var trygge på kvarandre. Latteren var særst viktig når ein elev blei irretesett. Om ein fekk læraren til å le, kunne det som var feil, bli viska vekk.

Så var det berre å gå vidare. Dette gjaldt også elevane imellom. Når to som krangla, fekk le saman, blei dei venner igjen. Mens dei som allereie var venner, fekk det enda betre når dei lo i lag.

Latteren kunne også hjelpe dei som hadde det litt vanskeleg i venneflokk. Den som kjende seg underlegen på noko vis, kunne bruke latter til å komme seg ovanpå. Det tragikomiske var skulens teater, for aller best verka det om dei som stod omkring og såg på plaginga, også lo.

Den som var flinkast til å få dei andre til å le, blei «konge» i klassen. Alle ville vere ven med den guten eller jenta som var morosamast.

Latteren er altså ein slags inngangsbillett til fellesskapen, han styrker samholdet. Men å la vere å le – å styre latteren sin – er også avgjerande for fellesskapen. Å vite når det er lov til å le, og å klare å halde tilbake latteren, er ein kunst som må lærast. Alt som

barn begynner vi å øve oss. Familien og skulen gir oss rettleiing om når det er lov å le, ingen liker den skadeglade. Det er uakseptabelt å le av dei som har det vondt, same kor komiske dei er.

Kva så med Jeppe?

Av han kan vi le. Vi er ikkje skadeglade. Jeppe er ikkje ein bror, kollega eller medelev som vil bli såra av latteren vår. Så når du no straks høyrer andre i salen le – lyden av latter gjer deg jo ekstra glad, kan du trygt gi deg over, du også. For det er ikkje Soleglad vi ler av, det er Jeppe, ein oppdikta fyr.

Men under applausen, når vi skal takke for at vi fekk le så godt, kan vi kanskje koste på oss å tøysa litt med det gamle munnhullet om Jeppe. Mens vi tenker på korleis latteren ein gong blei til, kan vi for moro skuld spørje kvifor Jeppes lagnad er så vilt lattervekkande.

Ler vi berre av Jeppe?
Neppe.

På scenen

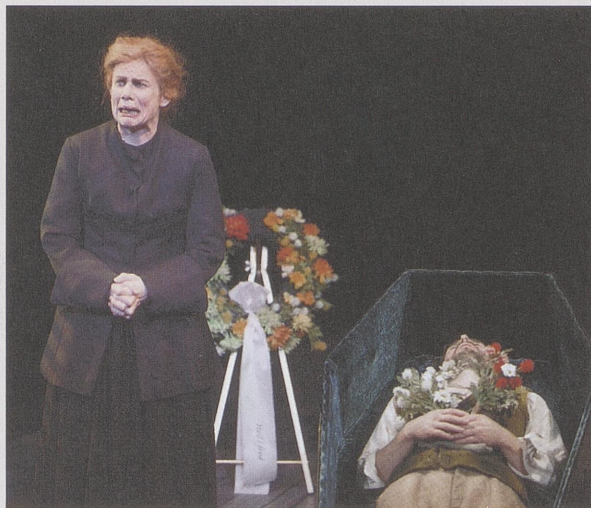
Eirik del Barco Soleglad (Jeppe) gikk ut fra Bergen Teaterskole i 1997. Samme høst debuterte han på DNS i *Snehvit*. Siden da har han medvirket i over 40 produksjoner på teatret og utforsket et stort persongalleri, alt fra Afghanistan-veteranen Simon i *Simons historie* (2008) til Puck i *En midtsommernatts drøm* (2012), tragiske helter i *Shakespeares samlede verker* (2013 og 2015) og gamle Scrooge i *En Julefortelling* (2015). I 2013 ble han nominert til Heddaprisen for rollen som den onde prins John i *Robin Hoods hjerte*. I tillegg til sitt faste virke på DNS, er Eirik sentral i det bergenske humormiljøet og blitt nominert til to komipriser. Han har også vært engasjert ved flere andre teatre i Norge. I 2016 spilte han hovedrollen August i den kritikerroste forestillingen *Landstrykere* – fritt etter Hamsuns *August* på Hålogaland teater, og deretter på turné med Riksteatret.

Reny Gaassand Folgerø (Nille) ble uteksaminert fra Statens Teaterhøgskole i 2001 og debuterte på DNS i *Heksene* samme år. I løpet av de 16 årene hun har jobbet på DNS, har hun hatt roller med stort spenn, bl.a. Nora i *Et dukkehjem* (2003), som også gjestet Ibsen-festivalen på Nationalteatret og hovedrollene i *Blå jakt* (2011) og *Blackbird* (2012). Hun utmerket seg også bl.a. i *Måken* (2013) og *Medealand* (2014). I 2015 spilte hun hovedrollen i *Anne Pedersdotter* og var også engasjert på Hordaland teater, hvor hun gjorde *Julerosene*. I høst var hun Lille My i *Mummitroll i kulissene*, og tidligere i år spilte hun en av hovedrollene i oppsetningen *Stort og stygt*.

Jon Ketil Johnsen (Jacob Skomaker) gikk ut fra Statens Teaterhøgskole i 1991 og debuterte på DNS samme år. Han ble kjent som Sivert i maratonoppsetningen av *Hellemyrsvolket* i 1992, og har siden

spilt utallige sentrale roller på teatret, de siste årene bl.a. i *En Folkefiende* (2015), *Anne Pedersdotter* (2015) og *Underlandet* (2016). Jon Ketil har også medvirket i tv og på film, og gjestet Rogaland Teater med Harold Pinters *Vaktmesteren* i 2004. I fjor spilte han i den kritikerroste og intime oppsetningen av Pinters *Kjøkkenheisen* sammen med Karl Bomann-Larsen på Lille Scene. Her hadde han også regien på monologen *De magiske tankers år* (2015).

Wenche Kvamme (Baronessen) debuterte på Nationalteatret i 1977, like etter at hun var ferdig på Statens Teaterhøgskole. Hun ble ansatt på DNS året etter, og har siden arbeidet her, men med opphold på Hålogaland teater, teatre i Oslo og på andre scener i Bergen. Hun har også vært gjennomgangsfigur i bl.a. tv-seriene *Offshore* og *Holms* og var med å drive et vertshus i Lofoten. Wenche har spilt mye Holberg. Hun var

bl.a. Pernille i *Den stundesløse* (1984) og Nille i *Jeppe på Bjerget* med Helge Jordal i tittelrollen. Hun har i tre ulike oppsetninger spilt rollen som husjomfru Rasmine Henriksen i *Jan Herwitz*, og har utmerket seg i musikaler som *Tolvskillingsoperaen*, *Bruredansen* og *Spellemann på taket*. Hun har også fått gode kritikker for enmannsforestillinger som *Shirley Valentine* (1990) og fjorårets *Mamma Heks*.

Tormod Løvold (Lars Lakei) ble ansatt første gang på DNS i 1997. I tillegg til sine mange forestillinger på DNS, har han også vært engasjert ved Hordaland Teater. Tormod er en dreven improteater-mann, og startet Bergen Impro Laug (BIL) bl.a. sammen med

Eirik. Mange husker hans roller i teatrets populære familieforestillinger og komedier, som f.eks i *Robin Hoods Hjerte* (2013), *Shakespeares samlede verker* (2013 og 2015) og *Direktøren for det hele* (2016), men han har også vært sentral i drama som *Kong Lear* (2014). Tidligere i år spilte han en av hovedrollene i *Stort og stygt*.

Sverre Breivik (Kammertjeneren) begynte på DNS i 2016 like etter at han ble uteksaminert fra Statens Teaterhøgskole. Han debuterte som Perchik i *Spellemann på taket* samme år og spilte nylig Horatio og Gyldenstern i *Hamlet*.

Ameli Isungset Agbota (Lise Lakei) debuterte i *Løperjenten* på DNS i fjor

høst, da hun var ferdig utdannet ved Statens Teaterhøgskole. Hun var også å se i *Førjulsstund* på DNS og hadde også en periode som Lille My i *Mummitroll i kulissene*. Ameli spilte i tv-serien *Valkyrien* på NRK og i høst skal hun spille *Askepott* på Store Scene her på DNS.

Arne Toivo Fjose Sandberg (musiker) studerte utøvende kontrabass på jazzlinjen ved Griegakademiet, institutt for musikk. Han har mottatt flere stipender som f.eks Bergen Kommunes talentutviklingsstipend (2014) og SpareBank1 SR-bank sitt talentstipend (2016). Arne spiller i bl.a. i bandet Modi og med stjerneskuddet Sigrid, og har opptrådt på flere av Norges største jazzfestivaler.

Kunstnerisk team

LUDVIG HOLBERG

Dramatiker

Holberg ble født i Bergen 3. desember 1684, av sin bergenske mor Karen Lem, og døpt i Nykirken året etter. Navnet stammer trolig fra farens hjemgård Holberg, som ligger i Skogn i Trøndelag. Den unge Holberg gikk på katedralskolen frem til 1702 hvorpå både Bergen og skolen brenner ned. Som 17-åring forlot han derfor byen og satte kursen mot København hvor han levde og virket det meste av sitt liv. Han var preget av humanismen, opplysningstiden og barokken, og etterlater seg 31 skuespill, 3 dikt, 1 roman, 3 essaydikt og 12 vitenskaplige verker. I dag kan vi besøke hans grav på Sorø Klosterkirke, låne hans bøker på biblioteket, se hans skuespill, eller ta selfie med en av hans mange statuer.

FREDE GULBRANDSEN

Regissør og scenograf

Som Holberg, forlot en ung Gulbrandsen Norge for å søke lærdom og lykke i København. Det ble til både regiutdanning, kone, bil og barn. Ja, sånn kan det gå. I 2007 debuterte han på DNS med *Samson og Roberto*, etterfulgt av *Brødrene Løvehjerte* i 2009. Han har regissert Sheakespeare i Sverige, Holberg i Danmark og Ibsen i Kina. To ganger har han mottatt Reumertprisen, danskenes svar på Hedda, for ny dramatik, og regissert prisvinnende Sommer-Revyer. Denne gang har Gulbrandsen bearbeidet Holbergs manus, og laget scenografi i samarbeide med lysdesigner Thorsten Dahn. Ferden går snart tilbake til Danmark, Det Kongelige Teater og Vikingdramaet *Røde Orm*.

THORSTEN DAHN

Lysdesigner og scenograf

Dahn er en ordentlig ringrev med langt over 200 produksjoner bak seg. Han er fra Malmø, men har kastet lys over både Finland, Danmark, Norge og Sør-Korea også. Sist han hadde lysdesign her til lands, var til *Sound of Music* i Trondheim. Han er glad i opera og musikal, men har også jobbet med drama og dans, og flere av produksjonene har høstet priser. Thorsten og regissør Frede Gulbrandsen fant tonen noen år tilbake og har arbeidet sammen flere ganger tidligere. Etter *Jeppe på Bjerget* skal de sette sitt preg på Kulturhovedstadsåret i Århus i Danmark med den nyskrevne forestillingen *Røde Orm*. Deretter drar Dahn til urpremierer av operaen *Ringene med de vises sten* i Stockholm.

Linn Therese Michelsen, Frede Gulbrandsen og Thorsten Dahn.

LINN THERESE MICHELSEN

Kostymedesigner

Michelsen er en ekte Bergenser og patriot. Som 17-åring dro hun likevel til Oslo for å studere Design og Modelisme. Etter 3 år på Esmod ble hun uteksaminert som den yngste, og ganske sikkert blant de beste, noensinne. Michelsen har vært ansatt ved Den Nationale Scenes kostymeavdeling siden 1999.

Hun har hatt kostymedesign på en rekke forestillinger her på teatret, men også på scener som Hordaland teater, Nationaltheatret og Den Norske Opera og Ballett. Michelsen har arbeidet tett med bl.a. regissør Tore Vagn Lid og Absence Crew og laget kostymer til flere av deres produksjoner.

Ludvig Holberg

- 1684 Fødes i Bergen, yngst av tolv søsken.
- 1695 Går på katedralskole i Bergen.
- 1702 Bybrann i Bergen. Holberg drar til København for å begynne på universitetet der.
- 1703 Jobber som huslærer og hjelpeprest på Voss og i Bergen.
- 1704 Tar avsluttende prøve i teologi ved universitetet i København.
- 1706 Studerer historie i Oxford.
- 1709 Etter å ha undervist på universitetet i København et par år, drar han til flere byer i Tyskland og underviser.
- 1714 Drar ut på en lengre reise gjennom Europa – mest til fots. Fra Nederland, til Frankrike og Italia, og tilbake igjen. I perioder sliter han med dårlig helse og økonomi.
- 1718 Blir utnevnt til professor i metafysikk og logikk ved universitetet i København.
- 1720 Utnevnes til professor i «veltalenhet» (latin) og folkets talerør i kirkerådet.
- 1722 –1727 «Den poetiske raptus»: Holberg begynner med satire og skriver suksessfulle dikt. Han blir husdikter på Danmarks første offentlige teater i København og skriver 26 komedier på få år. Deriblant *Jeppe på bjerget*.
- 1728 Bybrann i København fører til depresjon og pietismen får sterkere fotfeste. Teateret har gått konkurs og Holberg slutter etter hvert å skrive komedier.
- 1730 Holberg arbeider med historiske og politiske tekster i årene som følger. Blir professor i favorittdisiplinen historie.
- 1747 Teateret i København åpner igjen og Holberg er direktør i en kort periode før han utnevnes til Baron af Holberg og trekker seg tilbake til godset Tersløse på Sjælland.
- 1754 Holberg dør.

OBOS-
medlemmer
opplever mer
for mindre!

Fordeler **hele livet**

Som OBOS-medlem stiller du foran i køen den dagen du skal kjøpe egen bolig. Du får også en rekke fordeler alle de årene du ikke benytter deg av forkjøpsretten:

- Inntil 50 % rabatt på bolig- og kulturtilbud.
- Svært gode betingelser på lån, sparing og forsikring.
- Forkjøpsrett til 80 000 nye og brukte OBOS-boliger.

BLI MEDLEM:
www.obos.no eller send sms: **OBOS** til **2030**.

AS Den Nationale Scene, Pb 78 Sentrum, 5803 Bergen, Tlf.: 55 54 97 00 | Billetter: 55 60 70 80 | www.dns.no
Ansvarlig utgiver: Agnete G. Haaland | Redaktør: Jane Jünger | I redaksjonen: Silje Gripsrud, Ole Friele jr. og Evy Fischer
Scenefoto og portrettfoto: Odd Mehus | Design: Knowit Experience | Trykk: Bodoni | Program nr. 4 – 2017 Kr. 30,-

 OBOS **DNB** **Scandic**
NEPTUN

